15/03/2024

Ταρσώ, η δια Χριστόν σαλή, Για το διορατικό της χάρισμα!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Μια άλλη αδελφή διηγείται:

«Κάποια φορά την επισκέφθηκα φέρνοντας μαζί μου και μία φίλη μου. Διασχίσαμε με δυσκολία το μονοπάτι μέσα στο δάσος που βρίσκεται πάνω από τον Ναό της Ζωοδόχου Πηγής, μέχρι να βρούμε μια τρύπα στο συρματόπλεγμα από την οποία συνήθως μπαίναμε στο χωράφι που κατοικούσε.

Η φίλη μου, βλέποντας όλα αυτά, σκεπτόταν μέσα της, όπως μου είπε αργότερα για να μένει εδώ, σίγουρα κάποια τρελή είναι κι αφού είναι τρελή γιατί δεν την πηγαίνουν στο τρελοκομείο, στο Δαφνί ;

Μόλις φθάσαμε κοντά της, η φίλη μου σοκαρίστηκε από την εμφάνισή της και με πολλή δυσκολία είπε «χαίρετε».

Μας κάλεσε να καθίσουμε έξω, στο υπαίθριο σαλόνι της.

Κοιτούσε τη φίλη μου και της έλεγε όλες τις δυσκολίες που είχε περάσει από μικρό παιδί. Εγώ βέβαια δεν καταλάβαινα τίποτε. Κάποια στιγμή άπλωσα το χέρι μου κι έπιασα το δεξί της χεράκι μέσα στις χούφτες μου.

Όταν το είδε αυτό η φίλη μου, πήγε κι αυτή να πιάσει το αριστερό της χέρι μα η καλή μου Ταρσώ το τράβηξε γρήγορα με πολλή χάρι, το έκρυψε πίσω από την πλάτη της και της λέει:
– Εσύ τι θέλεις; Όταν ερχόσασταν στο μονοπάτι δεν έλεγες μέσα σου αυτή την τρελή γιατί την έχουν εδώ και δεν την πάνε στο τρελοκομείο στο Δαφνί;

Τότε εκείνη ντράπηκε πολύ, ξέσπασε σε γέλια κι άρχισε να της ζητάει συγγνώμη.

Αργότερα, βλέπουμε την Ταρσώ να κοιτάζει προς το βουνό και να φωνάζει:
– Πολυχρόνη Πολυχρόνη, σαν να έβλεπε κάποιον.

Φυσικά δεν υπήρχε κανείς στο βουνό. Έπειτα κοιτάζοντας στη φίλη μου λέγει, δείχνοντας εμένα:
– Όχι εσύ, αλλά αυτή τον Πολυχρόνη τον έχει συγγενή, συμπέθερο, κουμπάρο, δεν ξέρω.
Πράγματι, κατάλαβα τι εννοούσε, γιατί στο λαιμό μου, αθέατα και εσωτερικά φορούσα ένα σταυρό που είχε μέσα λείψανο του Αγίου Πολυχρονίου. Είναι Ιερομάρτυς της Εκκλησίας μας και ένας εκ των Πατέρων της Α’ Οικουμενικής Συνόδου.

Εορτάζει στις 7 Οκτωβρίου, ημέρα που έχω γεννηθεί.

Έκτοτε, κάθε φορά που την επισκεπτόμουν, φώναζε τον Πολυχρόνη κι έλεγε τρυφερά:
«- Πολυχρόνη, εσύ νάρχεσαι εδώ, αυτή την τεμπέλα να μην μου την ξαναστείλεις. Αυτή θέλει να τρώει χωρίς να εργάζεται», και εννοούσε την πνευματική τροφή και ότι δεν προσπαθούσα αρκετά.

Τελικά η γλυκιά μου Ταρσώ κοιμήθηκε αυτή την ημέρα. Ήταν 7 Οκτωβρίου του 1989.

Από το βιβλίο του Ιωάννη Κορναράκη, «Η Ταρσώ, Η διά Χριστόν σαλή».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)